

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

13. juuli 2006*

Kohtuasjas C-438/04,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Cour d'appel de Bruxelles'i (Belgia) 14. oktoobri 2004. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 19. oktoobril 2004, menetluses

Mobistar SA

versus

Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT),

menetluses osalesid:

Belgacom Mobile SA,

Base SA,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans, kohtunikud R. Schintgen, P. Kūris (ettekandja), G. Arestis ja J. Klučka,

kohtujurist: C. Stix-Hackl,
kohtusekretär: ametnik K. Sztranc,

arvestades kirjalikus menetluses ja 20. oktoobri 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades märkusi, mille esitasid:

- Mobistar SA, esindajad: advokaadid F. Louis ja A. Vallery,
- Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT), esindajad: advokaadid S. Depré, C. Janssens ja S. Adam,
- Belgacom Mobile SA, esindaja: advokaat D. Van Liedekerke,
- Base SA, esindajad: advokaadid A. Verheyden ja Y. Desmedt,

- Itaalia valitsus, esindaja: I. M. Braguglia, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

- Küprose valitsus, esindaja: D. Lysandou,

- Leedu valitsus, esindaja: D. Kriauciūnas,

- Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: M. Bethell, keda abistasid *barrister* K. Smith ja *barrister* G. Peretz,

- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: D. Maidani ja M. Shotter,

olles 23. märtsi 2006. aasta kohtuistungil ära kuulunud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

¹ Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) (EÜT L 108, lk 33; ELT eriväljaanne 13/29, lk 349;

edaspidi „raamdirektiiv”) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) (EÜT L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367; edaspidi „universaalteenuse direktiiv”) tõlgendamist.

- 2 Eelotsusetaotlus on esitatud Mobistar SA (edaspidi „Mobistar”) ja avalik-õigusliku juriidilise isiku Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT) vahelises kohtuvaidluses seoses viimati nimetatud 16. septembri 2003. aasta otsusega, millega kehtestati ajavahemikuks 1. oktoober 2002 kuni 1. oktoober 2005 sisseseadmiskulu, mille vastuvõtjaoperaator peab katma numbri liikuvuse või teisaldatavuse korral ühelt operaatorilt teisele (edaspidi „vaidlusalune otsus”).

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

- 3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. juuni 1997. aasta direktiiv 97/33/EÜ vastastikuse sidumise kohta telekommunikatsioonisektoris seoses universaalteenuse ja koostalitlusvõime tagamisega avatud võrguteenuse osutamise põhimõtete kohaldamise teel (EÜT L 199, lk 32), muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. septembri 1998. aasta direktiiviga 98/61/EÜ (EÜT L 268, lk 37, edaspidi „direktiiv 97/33”) tunnistati kehtetuks alates raamdirektiivi jõustumisest 25. juulil 2003. Vastavalt direktiivi 97/33 artikli 1 esimesele lõigule rajatakse reguleeriv raamistik, mis tagab ühenduses telekommunikatsioonivõrkude vastastikuse sidumise, iseäranis teenuste koostalitlusvõime ja universaalteenuste pakkumise avatud ja konkurentsile rajatud keskkonnas.

- 4 Selle direktiivi artikli 2 lõike 1 punktis a on sätestatud, et „vastastikune sidumine” on „ühe ja sama operaatori või erinevate operaatorite kasutatavate telekommunikatsioonivõrkude füüsiline ja loogiline ühendamine, mis võimaldab ühe operaatori klientidel suhelda sama või muu operaatori klientidega või saada juurdepääs teise operaatori osutatavatele teenustele”. [Siin ja edaspidi on nimetatud direktiivi tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]
- 5 Sama direktiivi artikkel 7 kehtestas sidumistasude põhimõtted ja reguleeris sidumiste valdkonna kuluarvestussüsteeme. Direktiivi IV lisas olid toodud „[s]idumistasude elementide näited”. See lisa sätestas muu hulgas, et „[s]idumistasud võivad vastavalt proportsionaalsuse põhimõttele sisaldada õiglast osa ühistest kuludest, üldkuludest ja kuludest, mis tulenevad võrdse juurdepääsu tagamisest ja numbrite teisaldatavuse tagamisest ning põhinõuete täitmisest (võrgu terviklikkuse säilitamine, võrgu turvalisus hädaolukordades, teenuste koostalitlusvõime ja andmekaitse)”.
- 6 Direktiivi 97/33 artikli 12 lõige 5 sätestas:

„Liikmesriikide reguleerivad asutused toetavad numbrite operaatoritevahelise teisaldatavuse võimalikult kiiret sisseseadmist, mis võimaldaks abonentidel soovi korral säilitada oma tavatelefonivõrgu ja integraalteenuste digitaalvõrgu (ISDN-võrgu) numbr(i) olenemata teenust osutavast operaatorist, kui tegemist on konkreetse koha geograafilise numbriga või kui tegemist on mis tahes koha mittegeograafilise numbriga, ja tagavad, et sellist teenust saab kasutada hiljemalt 1. jaanuaril 2000 või neis riikides, millele on telefonisideteenuse täielikuks liberaliseerimiseks antud täiendav üleminekuaj, võimalikult varsti pärast nimetatud kuupäeva, kuid mitte hiljem kui kahe aasta jooksul pärast kokkulepitud hilisemat kuupäeva.

Selleks et kindlustada tarbijate poolt makstavate tasude mõistlikkus, tagavad riigi reguleerivad asutused, et tasu selle teenuse osutamise seotud sidumise eest oleks mõistlik”.

7 Kõikide sidevõrkude ja -teenuste reguleerimiseks võeti vastu uus direktiividest koosnev õiguslik raamistik, millesse peale raamdirektiivi ja universaalteenuse direktiivi kuuluvad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/19/EÜ elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv) (EÜT L 108, lk 7; ELT eriväljaanne 13/29, lk 323; edaspidi „juurdepääsudirektiiv”) ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenustega seotud lubade andmise kohta (loadirektiiv) (EÜT L 108, lk 21; ELT eriväljaanne 13/29, lk 337; edaspidi „loadirektiiv”).

8 Universaalteenuse direktiivi artikkel 30 sätestab:

„1. Liikmesriigid tagavad, et kõik üldkasutatavate telefoniteenuste, sealhulgas mobiilsideteenuste abonendid, võivad taotluse esitamise korral säilitada oma numbri(d) olenemata sellest, milline ettevõtja teenust osutab:

a) geograafiliste numbrite puhul kindlaksmääratud asukohas ja

b) mittegeograafiliste numbrite puhul mis tahes kohas.

Käesoleva lõike sätteid ei kohaldata numbrite teisaldamise suhtes määratletud piirkonnas teenuseid osutavate võrkude ja mobiilsidevõrkude vahel.

2. Riigi reguleerivad asutused tagavad, et tasu numbrite teisaldatavuse pakkumisega seotud sidumise eest on kuludele orienteeritud ja otse abonentidelt nõutav võimalik tasu ei mõjuta neid kõnealuste vahendite kasutamisest loobuma.

3. Riigi reguleerivad asutused ei kehtesta numbrite teisaldatavuse jaemüügitariife viisil, et see moonutaks konkurentsi näiteks eri- või ühtsete jaemüügitariifide kehtestamise kaudu.”

9 Raamdirektiivi artikli 4 lõige 1 sätestab:

„Liikmesriigid tagavad, et riigi tasandil on olemas toimivad mehhanismid, mille alusel on riigi reguleeriva asutuse otsuse mõjuvälja jäävatel kasutajatel ja elektroonilisi sidevõrke ja/või -teenuseid pakkumatel ettevõtjatel õigus esitada kaebus sellise otsuse vastu edasikaebusi käsitlevale organile, mis on asjaomastest pooltest sõltumatu. Kõnealusel organil, milleks võib olla kohus, on oma funktsioonide täitmiseks asjakohased teadmised. Liikmesriigid tagavad, et juhtumi asjaolusid võetakse nõuetekohaselt arvesse ja et olemas on toimiv edasikaebemehhanism. Kuni sellise kaebuse lahendamiseni kehtib riigi reguleeriva asutuse otsus, kui kaebusi käsitlev organ ei otsusta teisiti.”

Siseriiklik õigus

- 10 Raamdirektiivi artikli 2 punkti g tähenduses riiklik reguleeriv asutus IBPT kehtestas vaidlusaluse otsusega — Belgia 17. jaanuari 2003. aasta seaduse posti- ja telekommunikatsioonisektorit korraldava asutuse põhikirja kohta (*Moniteur belge*, 24.1.2003, edaspidi „17. jaanuari 2003. aasta seadus”) ja kuninga 23. septembri 2002. aasta dekreeedi avalikkusele pakutavate mobiilsideteenuste lõppkasutajate numbrite teisaldatavuse kohta (*Moniteur belge*, 1.10.2002, edaspidi „kuninga 23. septembri 2002. aasta dekreet) alusel — ajavahemikuks 1. oktoobrist 2002 kuni 1. oktoobrini 2005 mobiiltelefoninumbri õnnestunud ühelt operaatorilt teisele teisaldamise eest sisseseadmiskuluks kuni 3,86 eurot lihtsa sisseseade korral ja kuni 23,41 eurot keerulise sisseseade korral. Vastavalt eespool nimetatud kuninga dekreeedi artiklile 19 määrati see kulu kindlaks „tõhusa mobiilside operaatori teoreetiliste kulude” põhimõttel. Vaidlusaluse otsuse punktist 4 tuleneb, et aluseks võetav operaator ei ole mitte tingimata see, kelle kulud on kõige väiksemad, vaid see, keda saab enam-vähem võrreldavate grupis käsitleda konkurentsivõimelisena. Vaidlusaluse otsuse tegemisel võttis IBPT arvesse kolme Belgias tegutseva mobiilside operaatori — Mobistar, Belgacom Mobile SA (edaspidi „Belgacom Mobile”) ja Base SA (edaspidi „Base”) — esitatud andmeid.
- 11 Kuninga 23. septembri 2002. aasta dekreet sisaldab muu hulgas sätteid ka võrguoperaatoritel seoses mobiiltelefoninumbrite teisaldamisega tekkivate kulude jaotuse kohta. Dekreet eristab nelja sorti kulusid: teisaldamisega seonduvad kulud, liini või numbriga seonduvad sisseseadmiskulud (edaspidi „sisseseadmiskulud”), marsruutimise andmebaasiga seonduvad kulud ja teisaldatavusega seonduvad ühenduskulud (edaspidi „ühenduskulud”).
- 12 Nimetatud dekreeedi artikkel 18 defineerib sisseseadmiskuludena „[...] ühe või mitme mobiiltelefoninumbri teisaldamisega kaasnevad ühekordsed lisakulud erinevalt

kuludest, mis tekivad juhul, kui kliendid vahetavad operaatorit või teenuse osutajat numbrit teisaldamata, või juhul, kui teenusleping lõpetatakse”.

- 13 Vastavalt nimetatud kuninga dekreeedi artiklile 19 määrab „liini või numbriga seonduvad sisseseadmiskulud [...] kindlaks [IBPT] tõhusa mobiilside operaatori teoreetiliste kulude alusel. Liini või numbriga seonduvate sisseseadmiskulude katmiseks [IBPT] poolt kindlaks määratud summad [...] on orienteeritud kuludele”.
- 14 Eelotsusetaotlusest selgub, et kõne all on vaid need sisseseadmiskulud, mida kannab see mobiiltelefonivõrgu operaator, kelle number teisaldatakse (edaspidi „doonoroperaator”). Doonoroperaator võib IBPT poolt kindlaks määratud ulatuses esitada sisseseadmiskulude osas arve sellele operaatorile, kellele number teisaldatakse (edaspidi „vastuvõtjaoperaator”). Nimetatud kulusid kattev summa on maksimumsumma, mobiilsideoperaatorid võivad kokku leppida väiksemas summas. Seevastu võib doonoroperaator põhimõtteliselt nõuda IBPT poolt kindlaks määratud summat isegi siis, kui tegelikud sisseseadmiskulud on väiksemad.
- 15 Vastavalt kuninga 23. septembri 2002. aasta dekreedile ei või doonoroperaator nõuda hüvitist oma numbrit teisaldada soovivalt lõpptarbijalt. Peale selle ei või vastuvõtjaoperaator sellelt tarbijalt tema numbrit teisaldamise eest nõuda suuremat hüvitist kui 15 eurot.
- 16 Vastavalt nimetatud kuninga dekreeedi artiklile 18 on ühenduskulud „täiendavad kulud, mis võrreldes teisaldamata numbritele helistamisega tekivad võrgus teisaldatud numbritele helistades”. Need ühenduskulud peab doonoroperaatorile hüvitama proportsionaalselt võrguoperaator, kelle võrgus kõne haldamine toimub ja kes esitab selle eest arve lõppkasutajale.

Vaidlus põhikohtuasjas ja eelotsuse küsimused

- 17 Mobistar esitas Cour d'appel de Bruxelles'ile hagi vaidlusaluse otsuse peale, leides, et selle otsusega kindlaks määratud kulud on liiga kõrged. Mobistari hagi oli suunatud IBPT, Belgacom Mobile'i ja Base'i vastu. Vastupidi Mobistarile leiab Belgacom Mobile, et nimetatud kulud ei ole piisavalt kõrged ning Mobistari toetuseks menetlusse astunud Base väidab, et kuninga 23. septembri 2002. aasta dekreet on ebaseaduslik, kuna see on vastuolus eriti universaaldirektiivi artikli 30 lõikega 2 ja sellest lähtuvalt on ebaseaduslik ka vaidlusalune otsus, mille aluseks see dekreet on.
- 18 Cour d'appel de Bruxelles tõdeb, et vaidlusalusel otsusel on niisuguse meetme mõju, mis määrab kindlaks numbri teiseldamise eest võetava maksimaalse tasu, millest saab erandi teha vaid doonoroperaatoriga madalama tasu osas kokku leppides; lisaks leiab see kohus, et hagi põhjendatus sõltub vastustest erinevatele küsimustele, mis puudutavad vaidlusaluse otsuse õiguslikuks aluseks olnud kuninga 23. septembri 2002. aasta dekreeti.
- 19 Nendel asjaoludel otsustas Cour d'appel de Bruxelles peatada käesolevas asjas menetluse ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. [Universaalteenuse direktiivi] artiklis 30 ette nähtud numbrite teisaldatavuse teenus:

- a) Kas [universaalteenuse direktiivi] artikli 30 lõikes 2, mille kohaselt riigi reguleerivad asutused tagavad, et tasu numbrite teisaldatavuse pakkumisega seotud sidumise eest on kuludele orienteeritud, on silmas peetud vaid neid

kulusid, mis kaasnevad teisaldatud numbrile ühendamisega, või ka tasu nende kulude eest, mis operaatoritele kaasnevad numbrite teisaldamise avalduste rahuldamisega?

b) Kui [universaalteenuse] direktiivi artikli 30 lõikes 2 on silmas peetud vaid neid kulusid, mis tekivad teisaldatavale numbrile ühendamisega, siis kas seda tuleb tõlgendada:

i) nii, et see võimaldab operaatoritel teenuse osutamise kaubanduslike tingimuste üle vabalt läbi rääkida ja keelab liikmesriikidel eelnevalt kehtestada numbrite teisaldamise teenuse osutamiseks kohustatud ettevõtjatele teisaldamistaotluste rahuldamisega seotud teenuste osutamise kaubanduslikke tingimusi?

ii) nii, et see ei keela liikmesriikidel eelnevalt kehtestada nimetatud teenuse osutamise kaubanduslikke tingimusi operaatoritele, kes on tunnustatud märkimisväärse turujõuga ettevõtjateks?

c) Kui [universaalteenuse] direktiivi artikli 30 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et see kohustab kõiki operaatoreid numbrite teisaldamise tasu kehtestamisel lähtuma kuludest, siis kas seda tuleb tõlgendada nii, et see on vastuolus:

i) siseriikliku õigusaktiga, mis kohustab kulusid arvestama teatava konkreetse meetodi järgi?

- ii) siseriikliku meetmega, mis määrab eelnevalt kindlaks kulude jaotuse operaatorite vahel?

- iii) siseriikliku meetmega, mis annab riigi reguleerivale asutusele pädevuse kehtestada eelnevalt kõigile operaatoritele ja kindlaksmääratud perioodiks maksimumtasu, mida doonoroperaator võib vastuvõtjaoperaatorilt nõuda?

- iv) siseriikliku meetmega, mis annab doonoroperaatorile õiguse rakendada riigi reguleeriva asutuse poolt kindlaksmääratud tasumäärasid, vabastades ta kohustusest tõendada, et tema poolt rakendatavad tasumäärad lähtuvad tema tegelikest kuludest?

2. [Raam]direktiivi artiklis 4 ette nähtud kaebeõigus:

Kas raamdirektiivi artikli 4 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et riigi reguleeriva asutuse otsuste peale esitatud kaebusi käsitleva organi valduses peab kaebuse põhjendatuse uurimiseks olema kogu vajalik teave, sh vajadusel konfidentsiaalne teave, mida riigi reguleerivad asutused kaebuse esemeks oleva otsuse tegemisel arvestasid?”

Eelotsuse küsimused

Esimene küsimus

Esimese küsimuse esimene osa

- 20 Esimese küsimuse esimese osaga tahab eelotsusetaotluse esitanud kohus teada sisuliselt seda, kas universaalteenuse direktiivi artikli 30 lõikes 2 nimetatud tasu numbrite teisaldatavuse pakkumisega seotud sidumise eest hõlmab peale ühenduskulude ka sisseseadmiskulusid.
- 21 Mobistar, Belgacom Mobile ja IBPT ning Euroopa Ühenduste Komisjon, Küprose valitsus ja Leedu valitsus väidavad, et artikli 30 lõige 2 puudutab vaid teisaldatud numbrite ühendamisega seotud kulusid ja ei puuduta kulusid, mis kaasnevad numbrite mobiilsideoperaatorite vahelise teisaldamise avalduste rahuldamisega.
- 22 Base ning Itaalia valitsus ja Ühendkuningriigi valitsus leiavad vastupidi, et nimetatud artiklis viidatud tasu sidumise eest hõlmab kõiki numbrite teisaldamisega seotud teenuseid, mille eest on operaatoritel õigus nõuda hüvitist.
- 23 Kõigepealt tuleb täpsustada, et numbrite teisaldamise mõiste hõlmab teenust, mis võimaldab mobiiltelefoniside abonendil säilitada operaatori vahetamisel sama numbrit.

- 24 Selle teenuse osutamiseks on vaja, et operaatoritevahelised võrgud oleksid ühildatavad, et abonendi number teisaldataks ühelt operaatorilt teisele ja et tehnilised operatsioonid võimaldaksid telefonikõnede marsruutimist teisaldatud numbrile.
- 25 Numbrite teisaldamise eesmärgid on kaotada klientide takistused mobiilsideoperaatoreid vabalt valida ning tagada selliselt telefoniteenuste turul konkurentsi tõhus areng.
- 26 Nende eesmärkide saavutamiseks nägi ühenduse seadusandja universaalteenuse direktiivi artikli 30 lõikes 2 ette, et riigi reguleerivad asutused tagavad, et tasu numbrite teisaldatavuse pakkumisega seotud sidumise eest on kuludele orienteeritud ja otse abonentidelt nõutav võimalik tasu ei mõjuta neid kõnealuste vahendite kasutamisest loobuma.
- 27 Tõlgendus, mille kohaselt ei viita nimetatud säte sisseseadmiskuludele, on vastuolus universaalteenuse direktiivi eseme ja eesmärgiga ning võib piirata selle kasulikku mõju teisaldatavuse teenuse pakkumisel.
- 28 Sisseseadmiskulud moodustavad olulise osa kuludest, mille vastuvõtjaoperaator võib otseselt või kaudselt üle kanda abonendile, kes soovib oma mobiiltelefoni numbri teisaldatavuse teenust kasutada.

29 Kui niisugused kulud ei kuuluks universaaldirektiivi artikli 30 lõikes 2 sätestatud järelevalvekohustuse hulka, võiksid eelkõige juba turul olevad ja suurt klientuuri omavad doonoroperaatorid määratleda need kulud liiga kõrgetena, mis võiks panna tarbijaid selle teenuse kasutamisest loobuma või isegi muuta selle teenuse tegelikkuses küllaltki illusoorseks.

30 Seega tuleb esimese küsimuse esimesele osale vastata, et universaalteenuse direktiivi artikli 30 lõikes 2 nimetatud tasu numbrite teisaldatavuse pakkumisega seotud sidumise eest hõlmab teisaldatavate numbrite ühenduskulusid ja sisseseadmiskulusid, mis mobiilsideoperaatoritel numbri teisaldamise avalduste rahuldamisega kaasnevad.

Esimese küsimuse teine ja kolmas osa

31 Arvestades esimese küsimuse esimesele osale antud vastust, on vaja vastata vaid selle küsimuse kolmandale osale.

32 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib selles sisuliselt seda, kas riigi reguleerivad asutused võivad eelnevalt teoreetiliste kulude mudeli abil määrata kindlaks maksimumtasu kõikide mobiilsideoperaatorite jaoks.

33 Kõigepealt tuleb märkida, et universaalteenuse direktiivi artikli 30 lõige 2 kohustab riigi reguleerivaid asutusi tagama, et operaatorid kehtestaksid tasu kuludest lähtudes ja et tasu ei mõjutaks tarbijat selle teenuse kasutamisest loobuma.

- 34 Kuni on kontrollitud, et tasu on kindlaks määratud kuludest lähtudes, on riigi ametiasutustel nimetatud sätte alusel teatud kaalutlusruum olukorra hindamisel ja niisuguse meetodi valikul, mis tundub neile kohaseim teisaldatavuse tõhusaks elluviimiseks viisil, mis ei mõjuta tarbijaid loobuma selle teenuse kasutamisest.
- 35 Tuleb tõdeda, et riigi reguleerivad asutused on jäänud nimetatud kaalutlusruumi piiridesse. Niisugust maksimumtasu kindlaksmääramise meetodit, nagu Belgia ametiasutused on kehtestanud, saab käsitleda universaaldirektiivi artikli 30 lõikega 2 kooskõlas olevaks tingimusel, et uutel operaatoritel on olemas tõhus võimalus nende maksimumtasude vaidlustamiseks, mida võtavad turul juba olemas olevate operaatorid, tõendades, et need tasud on nimetatud operaatorite kulude struktuuriga võrreldes liiga kõrged.
- 36 Eeltoodust tuleneb, et universaalteenuse direktiiv ei keela riigi reguleerivatel asutustel eelnevalt teoreetiliste kulude mudeli abil määrata kindlaks maksimumtasu kõikide mobiilsideoperaatorite jaoks.
- 37 Arvestades neid kaalutlusi, tuleb esimese küsimuse kolmandale osale vastata, et universaalteenuse direktiivi artikli 30 lõige 2 ei keela kehtestada põhikohtuasjas käsitlusel oleva meetme taolist siseriiklikku meedet, mis määrab eelnevalt teoreetiliste kulude mudeli abil kindlaks maksimumtasu, mida doonoroperaator võib vastuvõtjaoperaatorilt sisseseadmiskulude katmiseks nõuda, juhul kui see tasu määratakse kindlaks kulude põhjal selliselt, et see ei mõjutaks tarbijaid loobuma kõnesoleva teenuse kasutamisest.

Teine küsimus

- 38 Teise küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada sisuliselt seda, kas raamdirektiivi artiklist 4 tuleneb, et selles sättes viidatud sellise sõltumatu organi nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus valduses peab talle esitatud kaebuse põhjendatuse uurimiseks olema kogu vajalik teave, sealhulgas andmed, mis ärisaladuste valdkonda reguleerivate õigusnormide kohaselt on konfidentsiaalsed.
- 39 Eelotsusetaotlusest selgub, et IBPT viitab konfidentsiaalsuskohustusele, mis tal on vastavalt oma 17. jaanuari 2003. aasta seaduses määratletud põhikirjale.
- 40 Tuleb märkida, et vastavalt raamdirektiivi artiklile 4 peab riigi organi kasutuses, kes on volitatud arutama reguleeriva asutuse otsuste peale esitatud kaebusi, olema kogu vajalik teave, sh konfidentsiaalne teave, et ta saaks ise teha nimetatud kaebuste põhjendatuse osas teadliku otsuse. Sellise teabe ja ärisaladuse kaitse peab siiski olema tagatud, järgides samas tõhusa õiguskaitse nõudeid ja tagades vaidluse pooltele kaitseõiguse.
- 41 Raamdirektiivi artikli 4 lõikest 1 tuleneb sõnaselgelt, et kaebeõigus, mida võib kasutada iga teenuse kasutaja või pakkuja, keda riigi reguleeriva asutuse otsused

puudutavad, peab põhinema tõhusal edasikaebemehhanismil, mis võimaldab asja olemust nõuetekohaselt arvesse võtta.

42 Peale selle näeb sama direktiivi artikli 5 lõige 3 ette, et riigi reguleerivate ametiasutuste ja komisjoni vahelise teabevahetuse raames võib ka konfidentsiaalseks peetavat teavet komisjonile edastada, aga viimane peab siiski tagama selle konfidentsiaalsuse.

43 Seega tuleb teisele küsimusele vastata, et raamdirektiivi artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et riigi reguleeriva asutuse otsuste peale esitatud kaebusi arutama volitatud organi valduses peab kaebuse põhjendatuse uurimiseks olema kogu vajalik teave, sh vajadusel konfidentsiaalne, mida nimetatud asutused kaebuse esemeks oleva otsuse tegemisel arvestasid. See organ peab siiski tagama asjaomase teabe käsitlemise konfidentsiaalsena, järgides samas tõhusa õiguskaitse nõudeid ja tagades vaidluse pooltele kaitseõiguse.

Kohtukulud

44 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulused, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) artikli 30 lõikes 2 nimetatud tasu numbrite teisaldatavuse pakkumisega seotud sidumise eest hõlmab teisaldatavate numbrite ühenduskulusid ja sisseadmiskulusid, mis mobiilsideoperaatoritel numbri teisaldamise avalduste rahuldamisega kaasnevad.
2. Direktiivi 2002/22 artikli 30 lõige 2 ei keela kehtestada siseriiklikku meedet, mis määrab eelnevalt teoreetiliste kulude mudeli abil kindlaks maksimumtasu, mida doonoroperaator võib vastuvõtjaoperaatorilt sisseadmiskulude katmiseks nõuda, juhul kui see tasu määratakse kindlaks kulude põhjal selliselt, et see ei mõjuta tarbijaid loobuma kõnesoleva teenuse kasutamisest.
3. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et riigi reguleeriva asutuse otsuste peale esitatud kaebusi arutama volitatud organi valduses peab kaebuse põhjendatuse uurimiseks olema kogu vajalik teave, sh vajadusel konfidentsiaalne teave, mida nimetatud asutused kaebuse esemeks oleva otsuse tegemisel arvestasid. See organ peab siiski tagama

asjaomase teabe käsitlemise konfidentsiaalsena, järgides samas tõhusa õiguskaitse nõudeid ja tagades vaidluse pooltele kaitseõiguse.

Allkirjad